

עטרת שלום

עלון שבועי שיע"י מוסדות קאמרגא בארה"ק – בנושאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רח' ארזי הבירה 48 ירושלים

פרשת ויצא

עטרת ראשנו

דברי תורה מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה.

ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשיתיו וישכב במקום ההוא (כח י-יא).

אפשר לומר שזה ידוע שצריך האדם לקדש עצמו כמותר לך, ולעשות כל הגשמות רק לשם שמים לעבודת השי"ת, וזהו תכלית עבודת האדם, ועי"ז הוא זוכה לעלות ממדרגה למדרגה לדבקות הבורא יתברך ולהתגלות אלהות.

כי הרי בכל דבר שבעולם הזה יש בהם אותיות התורה שהם מחיים את הדברים הגשמיים שבעולם, כמו שאיתא בזה"ק (ח"ב קסא): קודשא בריך הוא אסתכל באורייתא וברא עלמא. וכן אמרו חז"ל (ברכות נה). יודע היה בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהן שמים וארץ. ואלו האותיות התורה הם הניצוצין של השכינה שנפלו בכל הדברים הגשמיים שבעולם, וע"י שהאדם מקדש עצמו בדבר הגשמי ועושהו לשם שמים, עי"ז הוא מעלה משם את האותיות הניצוצין שהיו טמונים בדבר הגשמי הזה.

וזהו אמרו ויצא יעקב מבאר שבע כי הרי פרש"י (כח ט) שיעקב אבינו נטמן בבית עבר י"ד שנים. וזהו ויצא יעקב מבאר מבארו של תורה של ישיבת שם ועבר. שבע שהוא השכינה ספירה השביעית, היינו מהשראת השכינה

שהיה לו בבית עבר.

וילך בני' שם אדני' בחינת עולם עשיה, היינו כשיצא יעקב אבינו משיבתו של עבר והתחיל לצאת בעולם עשיה, חשב שבעולם עשיה הוא רק בבחינת חרנה שהוא מקום הדינים, כי חר"ן בנימו' ג"פ שם אלהי"ם, ואות ה' של חרנה מרמז לה' אותיות של שם אלהי"ם כמבואר בלקו"ת ממרן הארז"ל. ולכן חשב יעקב אבינו שלא יכולים ליזכות להשראת השכינה בעולם עשיה הזה הגשמי.

אבל מיד ויפגע במקום להקב"ה שהוא מקומו של עולם (ב"ר סח ט), שהיה לו השראת השכינה, אפילו במקום של וילן שם היינו כי ויל"ן בני' אל אדני' בחינת עולם עשיה כידוע (עין-חיים שער הצלם פ"ג). כי בא השמש איתא במדרש (שם י) שהוא לשון 'כיבה השמש'. היינו במקום שלכאורה אינו מאיר האור אין סוף ב"ה באיתגליא, מכל מקום ראה שגם שם בעולם עשיה הגשמי ג"כ יכולים ליזכות לויפגע במקום להשראת השכינה.

והוא ע"י ויקח מאבני המקום מאותיות התורה הנקראים אבנים כידוע

בס"ד, עט"ק פרשת ויצא
י"א כסלו תשפ"א – שנה ר"ב גליון תקל"ז

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הרה"ג מוצ"ש	ר"ת	ירושלים	בני ברק	ניו יורק	מונטריאל
5:53	5:15	4:00	5:16	4:14	5:44
5:49	5:16	4:14	5:32	4:14	5:29
5:44	5:32	4:14	5:17	3:58	

נא לשמור על קדושת הגליון

מספר יצירה (פ"ד מ"ב), שהם הניצוצין קדישין שנפלו מהשכינה עד עולם עשיה הגשמי הזה, וישם מראשיתו שזה שם לעיקר העבודה שלו לעלות מהדברים הגשמיים את הניצוצין הטמונים בהם, כי 'וישכב במקום ההוא' כמו שאיתא בזה"ק הקדוש (ח"ג רלח). 'וישכב' י"ש כ"ב אותיות דאורייתא. וזהו ויחלם והנה סלם מצב ארצה שהדברים ארציים העיקר הוא שיהיה וראשו מגיע השמימה שיעשהו עם דעת ומחשבה לשם שמים.

ועי"ז הוא זוכה להשראת השכינה, וגם להתגלות אלהותו יתברך כמו שכתוב והנה הוי"ה נצב עליו.

וזהו שנתחדש לו ליעקב אבינו שאכן יש הוי"ה במקום הזה ואנכי לא ידעתי שגם בעולם הגשמי הזה יכולים ליזכות להשראת השכינה ולהתגלות אלהות.

עד כדי כך ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים שדרך עבודה כזו לעשות הכול לשם שמים, הוא השער להגיע להשמים לדבקות ולהתגלות אלהות.

רעוא דרעיון תשע"א לפ"ק

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּעַר שְׁבַע וַיְלַךְ הַרְגָּה. (כח י.)
הנה בעונותינו הרבים הגלות הולך ומתחזק רחוקו של עשוי הרשע, שגור גזירות רעות על ישראל. ונותנת לנו התורה הק' עצה ותושיה היאך להתגבר על אותו רשע לכמל גזירותיו, ויפגע במקום שילך להתפלל בבתי ננסיות ובבתי מדרשות. וילן שם שישכים ועריב בבתי ננסיות ובתי מדרשות, שזה ג"כ נקרא מקום. כי בא השמש היינו בית המקדש בעוה"ר חרב, כי שמש נומריקון שמש מ'קדש שלם, לכן יתפלל במקום במקדש מעט, וזהו ויקח מאבני המקום כל האבנים מן המקום מקדש מעט, הבית המדרש ג'כ יהיה נבנה בבית המקדש המקווה כאמור.

וישם מראשותיו כדברי הסה"ק כי בית המקדש המקווה נבנה ע"י הצדיקים שבכל דור ודור, כל אחד בונה איהו דבר בבית המקדש של מעלה, ע"י חלק תורתו וקדושתו ועבודתו, וזהו ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו ע"י הרעת שלו, ע"י לוקח ובונה אבנים להבית מהקדש המקווה, וישכב במקום ההוא ר"ת מספר אה"ה, מרמו על קריאת שמע של ערבית שתיקן יעקב אבינו ע"ה (ברכות כו:), וזהו ערב מספר שני פעמים קו"ל, דע"י תפלת ערב מספר שני פעמים קו"ל, נומלים את שתי ידי עשו, וכדאיתא בחו"ל (כ"ד סה טו) בומן ש'הקול קול יעקב אין הידים ידי עשו' (לעיל כו כב).

'פרי חיים' מרבינו חיים יעקב מקאמרנא
וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּעַר שְׁבַע וַיְלַךְ הַרְגָּה. (כח י.)

אפשר לרמוז בדרך רמוז, כי זה ידוע שאדם קודם שיעשה איזה דבר, או שרוצה לילך לשוק למשא ומתן, או לנסוע למרחקים, או אפילו בעירו, צריך מקודם ללמוד תורה, וזכות התורה"ק אשר למד נברא מזה מלאך ששומר עליו, וזהו 'כי מלאכיו יצוה לך לשמוך בכל דרכיך' (תהלים צא יא). וזהו ויצא ר"ת ו'ירא י'עקב צ'ורת א'נכי, שזה ידוע מחכמו"ל (כ"ד פג ב) שצורת יעקב חקוקה בכסא כבוד קדשו. וזה ע"י מכאור שבקע זכות לימוד התורה"ק, הנקרא שבקע כידוע מחכמו"ל במסכת שבת (קפז.), שהתורה"ק מתחלק לשבעה חלקים, כי חומש במדבר נחשב כשלושה, כי יש הפסק ב'יהי בנסוע הארון' (במדבר י לה). וע"י וכה יעקב וילך חרנה שהלך ממנו החרון אף, שנשאר בחיים מזה שאליפו בן עשו רצה להרגו בדרך (רש"י לקמן כט יא). היוצא לנו מזה שעיקר הוא ראשית חכמה, שקודם כל מזה שאדם רוצה לעשות איזה ענין, צריך מקודם ללמוד התורה"ק, וזה יגן עליו על הכל, שיהיה לו הכל בהצלחה.

'מעשה שלום' מרבינו שלום מקאמרנא

וַיַּחֲלֶם וַהֲגָה שְׁלֹם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֵאשִׁוּ מִגֵּיעַ הַשְּׂמִימָה וַהֲגָה מִלֵּאכֵי אֱלֹהִים עֲלֵיָם וַיִּיָּדְדִים בּוֹ (כח יב).

באמת הראה לו הקב"ה בסלם שבכל ענינים של עולם הזה, אפילו במחשבה זרה יש מציאות הש"י. כמבואר במדרש רבי ברכיה בשם רבי מאיר, הראה הקב"ה ליעקב אבינו שר בכל עולה שבנים חווקים (שליבות) ויורד, ושר מדי עולה משימים ושנים ויורד, ושל יון מאה ושמונים ויורד, ושל אדום עולה ולא ידע כמה. באותה שעה נתיירא, אמר, תאמר שאין לזה ירידה, אמר ליה הקב"ה אל תחת ישראל, אפילו אתה רואה אותו יושב אצלי משם אני מורידו, וגלה לו קץ הגאולה, וראה שיורד. אמר לו הקב"ה יעקב אף אתה עלה, באותו שעה נתיירא יעקב, אמר תאמר כשם שיש לאלו ירידה כך אני יש לי ירידה. אמר לו הקב"ה אל תירא אם אתה עולה אין לך ירידה. ולא האמין ולא עלה, 'בכל זאת חטאו עוד ולא האמינו בנפלאותיו' (תהלים עח לב), זה יעקב אבינו שלא האמין ולא עלה. אמר ליה הקב"ה אלו האמנת ועלית לא היית יורד לעולם, עכשיו שלא האמנת ולא עלית יהיה בנך מושעברין בארבע מלכויות במסים, עיין שם בילקוט [שמעוני] (בראשית פרק כח רמז קכא) כי קצרת.

עין תולדות (בראשית אות א), שמעתי ממורי [הבעש"ט] שאם ידע אדם שהקב"ה מסתתר שם, אין זה הסתרה, דהא מיד שידע אדם שאלופו של עולם בכל תנועה ממש, מיד 'יתפרדו כל פועלי או' (תהלים צב י), וזהו שאמר 'אנכי הסתיר אסתיר פני מוחם' (דברים לא יח), ר"ל שיסתיר מהם שלא ידעו שהקב"ה שם בהסתרה זאת, כמעט אמר א'ויב א'רדוף א'שיג א'חלק (שמות טו ט), שם חמשה אלפין, ששם א'לופו של עולם מסתתר בסוד שם סא"ל [אחד משמות ע"ב שיש בתוך סמא"ל], כי אין שום מציאות דבר קטן ודבר גדול בלתי השגות מציאות השם יתברך.

וזה כלל גדול שאין שום מסך מבדיל בינו לבין אלהיו, וגם שיעבוד עליו מרירות ועצבות וטימטום הלב ויסורים וחשכות, עד שהוא בעיני עצמו אבוד, משם דייקא 'את ה' אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך' (דברים ד כט).

וזהו 'כלה כמות שהיא' (כתובות טו:), שידע בדרך כלל שכבודו יתברך מסתתר בכל תנועה ובכל מחשבה, ויאמין ויבטח בשם אלהיו בכל דבר, כיון שהוא אתו עמו בכל צער ויסורין, ובית הלל אומרים, 'כלה נאה וחסודה' שידע בדרך פרט, ליחד יהודים להעלות ניצוצי אור שנפלו בתוך הקליפות, ולהעלות ניצוצי אור שנפלו בתוך הקליפות, ולהעלות כל מחשבות זרות לשורשם, כגון מחשבות אהב"ה רע"ה גימ' רפ"ח, אם גבר עליו הרבה רחמנא ליצלן, צריך לעמוד לפניו יראת עונש, כי על כל חימים מחשבות רעות, ומכל שכן יותר, ירד הרבה מדרגות, ויטעום אלף פעמים מעם מיתה, חוץ מעונשי גיהנם מרורים וצרות הרבה ונפילות יסובבהו, כל זה יתן

המשכיל על לבו.

ואם יזכה ויכל לבוא ולעלות למדרגות אהבה בתענוגים, ממש חיות עולם הבא יטעום בעולם הזה ויתעלה למעלה. כי ידע שזה אהבה נפולה ומאוסה בא לו שרוצין להעלות אותו לקדושה עליונה, ואי אפשר אלא א"כ ירד במבחן שכנגדו, ולפי גודל הנפילה והירידה כך יעלה בתענוג זה בקדושה ויתענג על השם יתברך, ועל ידי יראת עונש יפטר מן הרע, ואח"כ יחבר יראה עם גורא ויהיה יחוד קב"ה ושכינתיה, וכל זה אף בצדיק מוזכר, לפעמים יעבור עליו ברגע מחשבה חיצונית ובפרט בעת התפלה, אז ידע להעלות אותה ולתקנה ולייחד בזה קב"ה ושכינתיה כלה נאה וחסודה.

והנה יש כמה בחינות, שאחר שעולה למעלה יורד כדי לברר חלקי נפשו, דלית נהורא אלא מגו חשוכא ולית טבא אלא מגו בישא (זה"ק ח"ב פגד), ובכל ירידה צריכין לזהר איך לחזור ולעלות, כי שמעתי ממורי [הבעש"ט] שיש כמה שנשארו.

וזהו כשראה יעקב השרים עולים וירדים כי יש להם עליה, והרע נעשה כסא לטוב, והרע גמור נופל אחר כך למטה, וזהו עלייתו של אדום הרשעה, אבל משם 'אוריךך נאם ה' (ירמיה מט טו), כי אחר שיתברר הטוב אז יש הבדלה בין טוב לרע, והרע נופל למטה ואלו השרים עולין בלתי הדרגה, ונפלין בלתי הדרגה.

וכשאמר לו הקב"ה ליעקב עלה למעלה למעלה, מתיירא מפני המבחן, שלעך עליה יהיה הירידה אח"כ בכמה הסתרות וחשכות ומרירות. ובאמת כשידע אדם שאלופו של עולם שם, יתפרדו כל פועלי און, אלא שלפעמים הירידה גדולה ששוכח הכל, כי באמת אנכי שם אף שהסתיר אסתיר, וזה היה מעט ממויעוט אמונה שאלופו של עולם בכל הירידות אתו עמו.

ולזה אמר לו יתברך, אם אתה עולה אין לך ירידה שהרי בכל הירידות שם אתו עמו הש"י, והוא יעלה עמך ולא יהיה לך ירידה בהסתיר אסתיר. ולא האמין ולא עלה לבן בנך יהיה משתעברין בארבע מלכויות בהסתיר אסתיר לגמרי, ולכסוף אני מעלה אותם.

ולכן צריך לחזק מאוד בעת החשכות ועצבות ומרירות וטימטום הלב והיסורין, להאמין ולזכור ששם אתו עמו הש"י, ויחזק בכל עוז לדבר עצמו באותיות תורה תפלה בכל יכלתו באור אין סוף שבהם. ואז 'פתאום יבוא ארון אל היכלו' (מלאכי ג א) ויירא לך באור מופלא לא יכולהו הרעיון, ותקשר עצמך מאד באהבת ישראל.

ולזה ויקין יעקב והבין שיש הש"י במקום גודי חיות רעות ולסטים, שם יש ג'כ ניצוצי טהרה, ואין שום מציאות בעולם בלתי מציאות הש"י, וירא ויאמר מה נורא שנפלה עליו יראה ורעד היאך ניצוצי השכינה עומדין במקום כזה, וזהו הוא בעצמו כי הם ניצוצין השייכין לשורש נשמתו.

'היכל הברכה' מרבינו יצחק אייזיק מקאמרנא

שולחן הטהור

לקט הלכות מספר 'שולחן הטהור' וזר זהב' לרבינו יצחק אייזיק מקאמרינא זי"ע

פסקי הלכות באמירה לגוי. הקדמה לסימן רמג רמד.

א. אסרו חז"ל לומר לגוי אפילו בחול מלאכה זאת שנתתי לך בקבלנות או באריסות תעשה אותה בשבת, אפילו הוא תלוש והוא בבית גוי, שמותר, אף על פי כן אסור לומר לו עשה בשבת^א, ומכל שכן לומר לו לעשות מלאכת ישראל האסורה^ב, שהרי צריך למחות בידו, ולרבי יאשיהו גם זה אסור מן התורה, אפילו העושה מעצמו בלי אמירה, מכל שכן שיאמר לו בחול.

ב. אם הגוי עשה מלאכה מעצמו בשביל ישראל צריך למחות בידו, לרבי יאשיהו מן התורה ולרבי יונתן מדרבנו, אפילו קצץ לו שכר בעד מלאכה זאת, אם ישראל נהנה במה שגוי עושה מלאכה בשבת בשבילו, אסור^ג, אפילו בביתו של גוי, ומכל שכן בבית ישראל^ד; דאסור בכל גווני אפילו אינו נהנה, אפילו קצץ.

ג. אבל קצץ, ואין לישראל שום הנאה של כלום ממלאכת שבת, אלא גוי אדעתא דנפשיה עביד בעד חול. אם הגוי עשה מלאכה מעצמו בשביל ישראל צריך למחות בידו, לרבי יאשיהו מן התורה ולרבי יונתן מדרבנו, אפילו קצץ לו שכר בעד מלאכה זאת, אם ישראל נהנה במה שגוי עושה מלאכה בשבת בשבילו, אסור^ה, אפילו בביתו של גוי, ומכל שכן בבית ישראל^ו; דאסור בכל גווני אפילו אינו נהנה, אפילו קצץ.

ד. אם עבר הגוי ועשה מלאכה במקום שהוא אסור, אסור ליהנות עד מוצאי שבת קודש בכדי שיעשה^ז. ואם הוא דבר הנעשה בפרהסיא אסור לו ליהנות לעולם^ח.

~~~~ מסגרת השלחן ~~~~

והובא במג"א (שם סק"ט) ובשר"ע הרב (שם ס"ח) העתיקו.

ו. בשר"ע (סימן רנב ס"ב) ואם ראהו עושה מלאכתו בשבת, אם היה עושה בטובת הנאה צריך לומר לו שלא יעשה בשבת, ודעת רבינו הוא דבבית גוי אין מחויב למחות. דאין מחויב להושיב שומר בביתו וגם דהגוי לא ישמע לו.

ז. רמ"א (סימן רנב ס"ב) ואם לא קצץ אסור בערב שבת.

ח. כמבואר בשר"ע (סימן שכה ס"ו), ומקורו מהגמרא (ביצה כד.).

ט. כמבואר בשר"ע (סימן שכה ס"ד) עשה א"י בשבת ארון או קבר בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית ודוקא שהקבר בפרהסיא שהכל יודעים שנעשה לפלוני ישראל.

א. כמבואר בשר"ע (סימן רנב ס"ב) והוא שלא יאמר לו לעשות בשבת, ובמשנ"ב (סקט"ז) דאם אומר לו שיעשה בשבת הוי כשלוחו. וע"ע לקמן (סימן רמד ס"ב).

ב. היינו כשלא היה בקבלנות או באריסות.

ג. כמבואר בשר"ע הרב (סימן רמג ס"ג) שאם הישראל מרויח ונהנה במלאכה זו צריך למחות ביד הגוי שלא יעשה, ובמשנ"ב (שם סק"ה) מביא גם דצריך למחות, ובשעה"צ (שם סק"ח) דמקורו מהגהות מיימוני (פ"ו אות ו') וכן כתבו הלבוש וחיי אדם (ח"ב כלל ג ס"א).

ד. כמבואר לעיל דבבית ישראל מדינא אסור, אף שהוא בקבלנות וקצץ.

ה. מקורו הוא מהרוקח (סימן צא) והב"י (סימן רנב ד"ה וכתוב) מביא דהיכא דקצץ, כיון דגוי אדעתא דנפשיה עביד, א"צ למחות בידו.

עטרת תפארת

עוברות וסיפורים מרבותינו זי"ע

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ הַרְגָה: (כח ז).

וְכַשְׁהֵלֶךְ לְשֹׁכֵב עַל הַסַּפֶּסֶל אַחַז אוֹתוֹ בְּעִירוֹת שֶׁל אֵשׁ, שְׁלֵא הָיָה יְכוֹל לְסַבְּלוֹ, וּלְשִׁמְחָה מֵהוּ זֶה עוֹשֶׂה. וְאָמַר לוֹ שְׂמִיחָתִּין עַד שְׂתִּפְלַל תִּפְלַת עַרְבִית, וַיֵּאָכְלוּ שְׂנֵיָהֶם סְעוּדַת עַרְבִית, וְכֵן הָיָה, וּבִתְוֹךְ הַסְּעוּדָה אָמַר לוֹ, אֲנִי אֶסְפֵּר לָךְ מֵהַהֲרֻגֶשֶׁת בְּכָאן: זֶה אֵיזָה מְאוֹת שָׁנִים שֶׁיֵּצֵאָה גְזָרָה רַעָה רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן לְשָׂרְף אֶת הַתְּלַמּוּד, וְהָיָה בְּקִרְאָתָא מְלַמֵּד אֶחָד גָּאוֹן וְקָדוֹשׁ, וְלָקַח אֹתוֹ עִמּוֹ תַנְיִין, וְבָא לְזוֹ הַבַּיִת מִזִּיגָה, וְהִתְחִיל לְחַזֵּר כָּל דְּרָשׁוֹת חַז"ל מִתּוֹךְ תַנְיִין, שְׂאָם חַס וְשְׁלוֹם יִתְקַיֵּם הַגְּזָרָה, שְׂיֻכַּל לְהַעֲתִיק אֶת כָּל הַש"ס מִתּוֹךְ תַנְיִין, וְהָיָה בְּכָאן זְמַן גְּדוֹל, וּמִזָּה הָיָה לָךְ הַהֲרֻגֶשֶׁת שֶׁהֲרַגְשָׁתָּ.

כתבי שם

וּבִתְוֹךְ כֵּן שָׁמַע קוֹל עֲגָלָה שְׁבָא לְשָׁם, וְלָבַשׂ אֶת עֲצָמוֹ תַכְפֵּי, וְהֵלֵךְ לְבֵית הַמְּזִיגָה, וְאָז בָּא כְּבוֹד קִדְשֵׁי חוֹתְנֵי זְקֵנֵי הַרְבֵּי הַקְּדוֹשׁ הַמְּפָרְסֵם רַבְּנֵי יוֹסֵף מַעִיר חֲדָשׁ זַצ"ל בֶּן הַרְבֵּי הַקְּדוֹשׁ בַּעַל הַמְּאוּר וְשִׁמְשׁ, שֶׁהָיָה אָז עֹדֵן סוֹחֵר, עִם עֲגָלָה מְלֵאָה סוֹחֵרָה, וְכַאֲשֶׁר רָאוּ זֶה אֶת זֶה, שָׁאָלוּ מֵהוּ הוּא עוֹשֶׂה שָׁם, שֶׁהָיוּ מִכִּירִין אֶת עֲצָמוֹ, וְהָשִׁיב לוֹ רַבְּנֵי. שְׁבָא לְכָאן לְעַת עַרְבִי, וְאֵין לוֹ מִכְתֵּב תְּעוּדָה, עַל כֵּן הוּא מְמַתִּין, שְׂיֻכַּל לְהַעֲבִיר אוֹתוֹ עַל הַגְּבוּל, וְהָשִׁיב לוֹ. שְׁלֵא יִדְאָג, כִּי הוּא חֲשׁוֹב שָׁם.

וְאַחַר כֵּן שָׁאָל אֶת רַבְּנֵי, מִדּוּעַ פְּנִיךְ בַּעֲצָבוֹת רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן. וְהִתְחִיל רַבְּנֵי לְבַכּוֹת בְּקוֹל גְּדוֹל, עַל הַסְּבָה שֶׁאַרְעָה לוֹ רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן, שֶׁהֲכַרְח לְאָכַל פֶּת עַכּוּ"ם,

כַּאֲשֶׁר נָסַע רַבְּנֵי רַבִּי יִצְחָק אֵיזִיק מִקְּאֲמֵרְנָא לְרַבּוֹ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי מִשֶּׁה מִסְּאוּרָאן זַצ"ל, וּבְחֻזְרָתוֹ נָסַע דְּרָךְ עִיר קִרְאָקָא, וְכָל הַיּוֹם הִתְעַנָּה, וְבָא לְשָׁם לְעַת עַרְבִי, וְהָיָה לוֹ רַעְבוֹן גְּדוֹל עַד שֶׁאַחֲזוּ בְּלַמוּס רַחֲמָנָא לִיצְלוֹן, וְהֲכַרְח לְקַנּוֹת שָׁם פֶּת עַכּוּ"ם עֲבוּר עֲשָׂרָה צ"ל שֶׁהָיָה לוֹ, לְהַחֲיוֹת אֶת נַפְשׁוֹ. וְאַחַר הָאֲכִילָה שְׁכַב אֶת עֲצָמוֹ עַל סַפְסָל אֶרְכָּה שֶׁהָיְתָה שָׁם בְּבֵית הַמְּזִיגָה, וְכַאֲשֶׁר שְׁכַב שָׁם אֵיזָה דְקוֹת, אֲחֻזָּתוֹ אֵשׁ לְהַבָּה, וְתַכְפֵּי עִמָּד מִמְשַׁבְּבוֹ וְהִתְנַשֵּׁב וְהִרְהַר בַּעֲצָמוֹ מִכַּח מֵהַהֲרֻגֶשׁ אֶת הַחֲמִימוֹת הַזֹּאת, וְהִתְחִיל לְבַכּוֹת בְּכִינָה גְּדוֹלָה, כִּי מֵהוּ זֶה הַבְּעִירוֹת אַחַר אֲכִילַת פֶּת עַכּוּ"ם, וְהֵלֵךְ לַחוּץ וְהִסִּיר אֶת מְלַבּוּשָׁיו, וְעָשָׂה גְּלוּל שְׁלֵג כְּמֵה פְּעָמִים.

עטרת החסידות

מספרי רבותינו הקדושים ז"ע

וַיְהִי־לָהֶם וַהֲנֵה סֵלֶם מִצֵּב אֶרְצָה וְרֵאשׁוּ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה וַהֲנֵה מְלֶאכִי אֱלֹהִים עֲלֵי־ם וַיְרִידִים בּוֹ. (בראשית כה יב)

חלומות של הצדיק

מבואר בספר הכהן הגדול מוהרי"י, (צפנת פענח דף ס"ב) שלפעמים צדיק כשיש עליו ליתן לסיטרא אחרא חלקם, [הוא] נמסר בידם בעת השינה, ויש לו צער גדול הן בעת השינה הן אחר כך, ובוהו [הוא] נפדה מן המקטרג, וכך מבואר בליקוטי תורה [תה]לים. אמנם הצדיקים ידידי השם יתברך, מה שיש לאלו בהקפי צרות ועינוים יש להם בשינה, ואינם רואים חלום טוב כי אם חלום רע, כדי לייסרם לזכותם לתקנם לעולם הבא. ויכן יתן השם יתברך לילידו בשינה לחם העצבים, בהיותו ישן מצערין אותו הקליפות, והוא עצוב שסובר שהוא מרוחק ומושג מאת השם יתברך. וכל זה [היא] בודו, כמו שפירש בזהר (זהר ח"א ר.א) שהיו מראין לו הדמים והפחדים שיהיה לו בעת מלחמה, וזהו יכן יתן לילידו שנה' (תהלים קכז, ב)... ודע, שלפעמים לרשע יש לו מנוחה בשינה, וגם מודיעים לו לפעמים איזה דבר טוב, [והוא כדן] שיקבל עולמו בשלימות, ולא יהיה לו לעולם הבא כלום.

זוהר ח"י ח"ב דף שנה:

יספר חלומו רק לאוהבו הנאמן או לצדיק גמור

צריך לזהר שלא לספר שום חלום, אלא למי שהוא אוהב נאמן שלו, או לצדיק גמור. ודע, שלפעמים לרגע יש לו מנוחה בשינה, וגם מודיעים לו לפעמים איזה דבר טוב, [כדן] שיקבל עולמו בשלימות, ולא יהיה לו לעולם הבא כלום.

זוהר ח"י ח"ב דף שנה:

ענין החלום

ענין החלום הוא רושם מוחין גדלות קוסטא דחיותא שנשאר בגוף שהוא סוד הנפש מוחין דקטנות והוא סוד קטנות והסתרה המסתיר החיות לכן דברי החלום סתומים שקטנות אלהים מכסה ומעלים את החיות של שלשה הוי"וית גי' חלם.

זוהר ח"י ח"ב דף קמט:

לומר 'רבון' לבטל חלום רע

באיזה מקומות בטלו לומר 'רבון' לבטל חלום רע, כי סברי שאינו מועיל אלא ביום שראה החלום, וזה אינו אמת, אעפ"י שאין נושאים כפיהם אלא מרגל לרגל מועיל לבטל כל החלומות רעים שראה עד היום, וראוי לכל הקהל שיאמרו רבון.

ואם חל בשבת לא יאמרו כל הקהל 'רבון', אלא אותו שידוע שחלם לו חלום רע, דגם זה בדוק לבטל חלום רע, וזהו כוונת הגאונים שלא יאמרו מי שלא חלם לו חלום רע דבשבת אין אומרים תחנונים.

שוה"ט' סימן קל ס"א

נוסח רבון העולמים

רבון העולמים אני שלך וחלומותי שלך, חלום חלמתי ואיני יודע מה הוא, יהי רצון מלפניך הוי"ה אלקיננו ואלקי אבותינו, שיהיו כל חלומותי עלי ועל

כל ישראל לטובה, בין חלומות שחלמתי על עצמי, ובין חלומות שחלמתי על אחרים, ובין חלומות שחלמו אחרים עלי. אם טובים הם חזקם ואמצם כחלומותי של יוסף הצדיק, ואם צריכים רפואה רפאם כמי מרה על ידי משה רבינו וכמרים מצרעתה וכחזקיה מלך יהודה מחליו וכמי יריחו על ידי אלישע, וכשם שהפכת קללת בלעם מרעה לטובה כך תהפוך כל חלומותי לטובה ולברכה, ותביא עלי ברכת כהניך ותשמרינו ותחינו ותרצנו בשלום.

'שוה"ט' סימן קל ס"ב

המגן אברהם (סימן קל סק"ב) מביא לבקש על חבירו תחלה כדי שיהיה הוא נענה תחלה, ולכאורה הוא היפך הגמרא (ברכות נה:), אבל המג"א לא קאי אלא על מה שחידשו לומר 'שחלמתי על אחרים', שזה יאמר קודם 'חלומות שחלמו אחרים עלי', אבל נוסח הגמרא הוא 'שחלמתי על עצמי', שמתחלה צריך לכפר בעדו, ואחר כך מה שחלם על אחרים שהם כאן בבית הכנסת, ואחר כך יבקש על מה שחלמו אחרים, ומקיים הכל מתחלה על עצמו וגם נענה תחלה.

'שוה"ט' סימן קל סק"ב

פעם אחת 'רבון'

אין צריך לומר אלא פעם אחת 'רבון' בכל שלשה ברכות, ויתחיל בעת המשך 'וישמך' ויסיים לטובה, ואחר כך ביוחנך' יאמר בין חלומות ויסיים יוסף הצדיק, ו'בשלוש' יסיים עד בשלום. כי לא נמצא בגמרא ופוסקים ראשונים לומר שלשה פעם 'רבון', על כן במקומות שאין הכהנים מאריכין בניגון, יאמר פעם אחת כפי שסדרתו.

'שוה"ט' סימן קל ס"ד וסק"ג

חלום בשבת

בשבת לא יאמרו 'רבון' אלא אם כן חלם לו בשבת זו מותר, דבדוק הוא לבטל ולהפוך חלום מרע לטוב.

'שוה"ט' סימן קל סק"א

הכהנים יאריכו בסיום הברכות

יאריכו הכהנים בוישמך, ויוחנך, 'שלוש', כדי שיאמרו הקהל 'רבון' לבטל חלומות רעות, וזה מבואר בגמרא (ברכות נה:) וזהר (ח"ג קמז:): ובדברי מרן האר"י (פע"ח שער חזרת העמידה פ"ז ובשעה"כ בנוסח התפלה), ומי שאינו עושה כן עתיד ליתן את הדין.

'שוה"ט' סימן קכח ס"ד

הכהנים יזהרו להאריך מעט בסיום הברכות, ו'בשלוש' יאריכו מעט יותר כדי שייסימו הקהל תפלת 'רבון'.

'שוה"ט' סימן קל ס"ה

חלם שנפל לו שן

חלם שנפל לו שן רחמנא ליצלן הוא חלום מסוכן (שו"ע סימן רפח ס"ה), וילך לאוהבו

ויפתרו שזה מורה על שנפל שונאו לפניו, או שיהיה נעקר מן העולם, זה הפתרון מרבי **יואל בעש"ט**. ואני רגיל לפותרו כדרשות חז"ל (ברכות נו:): שיזמין לו הקב"ה פרנסתו בלי טורח די ספוקו, בלי טורח וטחינה, כי השיניים מורין על טורח הפרנסה, וזה שחלם שנפל לו שן מורה שלא יצטרך עוד לטרוח אחר פרנסתו, ויהיה פרנסתו מזומנת לפניו בכל עת ובכל זמן בלי טורח, וצריך לומר כך בפה מלא. ואחר כל זה אם יש בו כח יתענה.

'שוה"ט' סימן רכ ס"א

חלם שהוא יוה"כ או נעילה

וכן חלם לו שהוא יום הכיפורים, ילך לאוהבו ויפתרו שהקב"ה מחל לו עונותיו הרבים. ראה נעילה, ילך לאוהבו ויפתרו שהקב"ה חתם לו שיהיה לו חיי עוה"ב, אעפ"י יתענה אם ראה נעילה וכל כיצא בזה. וגם כן אחר הפתרון יעשה לו 'הטבת החלום', כמבואר בסידור האר"י, ויכבד ויענג השבת בכל ג' סעודות, ולא כל ימיו להתענות על חלום מוטב אעפ"י לא ישים על לבו כל כך, החלומות שוא ידברו (זכריה ב) על הרוב, והכל לפי האדם.

אשה תתענה על כל חלומותיה, ויטיב לה

מהאל הטוב אכ"י"ר.

'שוה"ט' סימן רכ ס"א

חלם על מעות מעשר שני של אביו

[איתא בירושלמי מעשר שני פ"ד הי"ב] הרי שהיה מצטער על מעותיו של אביו [של מעשר שני היכן הם ו] נראה לו בחלום כך וכך הם ובמקום פלוני הם. אתא עובדא קומי רבנין אמרין דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין. רבי יונה בעי מצטער וחמי ואת אמרת הכין. אמר רבי אסי לא מיסתברא אלא בההוא דלא מצטער וחמי ברם הכא כמה דבר נש הוי הוא חלים. אמר רבי אבין מאן דעביד יאות יעביד כרבי אסי. [ע"כ]. שמחלק בין חלום שבא לו מהרהורים וצער שאין בו ממש ודאי, אבל אם ראה חלום וך ונקי מי שעושה הטוב והישר יחוש לד' אסי ויאכלם בטהרה בירושלם בקדושת מעשר, ורבינו (רמב"ם מע"ש פ"ו הי"ו) לא הביא זה דאינו אלא למאן דחש לטוב והישר.

'מעשה ארג' מעשר שני פ"ד הי"ב

הטבת חלום

שמעתי ממורי **הבעש"ט** זלה"ה (תולדות פרשת נח יא): ענין הטבת חלום פירש מורי זלה"ה בשם רבו לקשר דין המלכות בבינה. ופירש ב' למצוא שורש חסד בתוך הדין של החלום או נמתק הדין משורש חסד הזה ונעשה באמת חסד וכו'.

'אור עינים' חלק ב ערך חלום

יסוד צדיק

חלומות תלוי ביסוד צדיק כמו יוסף בעל החלומות, אבל נביאים הם למעלה בנצח והודו.

'דמשק אליעזר' פקודי על דף רמז:

ניתן להשיג כל ספרי רבותינו הקדושים מקאמרא

היכל הברכה • איצר החיים • זוהר חי • דמשק אליעזר • עשירות האופה • נוצר חסד • נתיב מצותיך • כתב אפיר • פני זקן • היכל הטביעות • אור עינים • מצות עומר • שבת שלום ומבורך • זאת הברכה • איצר הברכה • אמרי קודש • שלשלת הקודש • סידור קאמרא • היכל קאמרא •

בבית מדרשינו עטרת שלום קאמרא רח' ארזי הבורה 48 ירושלים בין השעות: 8:00 - 3:30

יש אפשרות למשלוחים לכל הארץ. לפרטים: 074-7962080 שלווחה 5